Друге послання до Корінтян 2

Злагіднення кари винуватцеві 1-11; апостоли - Божі пахощі 12-17

1 Я постановив собі не приходити до вас знов у смутку;

2 бо коли я вам завдаю смутку, то хто мене розвеселить, як не той, що зазнає від мене смутку?

3 Тож, написав я те, щоб, прийшовши, не мати смутку від тих, від яких мені належалася б радість; бо я відносно вас певний, що моя радість - радість усіх вас.

4 З великого бо горя та туги серця написав я вам і крізь ревні сльози - не щоб ви сумували, а щоб знали мою до вас любов надмірну.

5 Коли ж хтось і засмутив, не мене засмутив, але - щоб не перебільшувати - почасти вас усіх.

6 Досить такому тієї кари, яку наклала більшість;

7 так що, навпаки, краще вам простити та втішити, щоб надто великий смуток не зламав такого.

8 Тому благаю вас: Покажіть йому любов.

9 На те бо я і написав вам, щоб випробувати вас, чи ви слухняні в усьому.

10 Кому, отже, прощаєте, то і я прощаю; бо коли я простив, - оскільки мав я щось прощати, - то ради вас зробив те перед обличчям Христовим,

11 щоб нам не впасти жертвою сатани, бо задуми його нам добре відомі.

12 Прибув ото я в Троаду, щоб проповідувати Євангелію Христову; та хоч двері були мені відчинені в Господі,

13 я не мав спокою для свого духа, бо не знайшов там Тита, брата мого, і, попрощавшися з ними, пішов у Македонію.

14 А Богові подяка, який у Христі завжди веде нас у своїм переможнім почеті й через нас на кожному місці виливає запахущість свого знання.

15 Бо ми для Бога -пахощі Христові серед тих, що спасаються, і серед тих, що гинуть.

16 Для одних запах, що від смерти веде до смерти, а для інших - запах, що від життя веде до життя. Хто, отже, здатний до цього?

17 Ми не такі, як багато інших, що торгують словом Божим; ми щиро, ми від Бога говоримо, перед Богом, у Христі.